

Врховниот суд на Република Северна Македонија, на Општата седница одржана на 18.04.2022 година, согласно член 37 став 1, алинеја 1 од Законот за судовите („Службен весник на РМ“ бр. 58/06, 35/08, 150/10, 83/18 и 198/18 и „Службен весник на РСМ“ бр.96/19), член 63 став 1 и 2, член 65 став 1 од Деловникот за работа на Врховниот суд на Република Северна Македонија, одлучувајќи по Барањето за донесување на начелен став, поднесено од Адвокат Ниѓаил З.Мерџаноски од Струга, го усвои следниот:

ЗАКЛУЧОК

Иницијативата поднесена од Адвокат Ниѓаил З.Мерџаноски од Струга, заведена под 03Су.бр.961/21 од 30.12.2021, со предлог Општата седница да утврди начелен став по правното прашање за загарантираното право на двостепеност на постапката во услови кога е поднесен предлог за повторување на парничната постапка пред второстепен суд со следнава содржина: „Кога поднесување на предлог за повторување на постапката исклучиво се однесува на повторување на постапката пред Апелациониот суд, ако овој суд со своја правосилна одлука ја има преиначено првостепената одлука која станала правосилна, во тој случај повторувањето на постапката може да се бара исклучиво пред апелациониот суд. Апелациониот суд по предлог за повторување на постапката донесува одлука на која странките имаат право на жалба до Врховниот суд на РСМ, кој одлучува во втор степен, по поднесените жалби на странките“, НЕ СЕ УСВОЈУВА.

Образложение

Согласно член 37 став 1 алинеја 1 од Законот за судовите („Сл.весник на РМ“ бр.58/06 ... бр.96/19), Општата седница на Врховниот суд на Република Северна Македонија на ден 18.04.2022 година расправаше по Иницијативата за утврдување на начелен став и начелно правно мислење 03Су.бр.961/21 од 30.12.2021 година поднесена од Ниѓаил З.Мерџаноски, адвокат од Струга, а во однос на прашањето за загарантираното право на двостепеност на постапката во услови кога е поднесен предлог за повторување на парничната постапка пред второстепен суд.

Во иницијативата е поставена правна ситуација односно дилема која се однесува на загарантираното право на двостепеност на постапката во услови кога е поднесен предлог за повторување на парничната постапка пред второстепен суд.

Во барањето е наведено дека постои правна празнина - неопределеност во член 399 став од Законот за парничната постапка во делот „кога причината за

повторување на постапката се однесува исклучително на постапката пред повисокиот суд“, а во врска со загарантираното право на двостепеност на постапката, па е потребно Врховниот суд на Република Северна Македонија да се произнесе и да утврди начелен став за правилно постапување и одлучување се додека не се дополни ваквата правна празнина со интервенција во самиот Закон за парничната постапка. Сето ова врз основа на член 2, член 3, член 5 став 1, член 8, член 18 став 4, член 19 став 2, член 35, член 36 став 1 точка 6 и член 37 од Законот за судовите. Така, заради доследно почитување на начелото на двостепеност на постапката загарантирано со Уставот, Европската конвенција за човековите права и основни слободи, како и Законот за судовите, подносителот смета дека Врховниот суд на Република Северна Македонија со директна примена на одредбите од од амандманот XXI со кој е заменет член 15 од Уставот или на член 13 од ЕКЧП треба да утврди начелен став како би можеле граѓаните да го остварат ова свое неотуѓиво право, па подносителот предлага истиот да е со следнава содржина: „Кога поднесување на предлог за повторување на постапката исклучиво се однесува на повторување на постапката пред Апелациониот суд, ако овој суд со своја правосилна одлука ја има преиначено првостепената одлука која станала правосилна, во тој случај повторувањето на постапката може да се бара исклучиво пред апелациониот суд. Апелациониот суд по предлог за повторување на постапката донесува одлука на која странките имаат право на жалба до Врховниот суд на РСМ, кој одлучува во втор степен, по поднесените жалби на странките“.

Ваквото барање подносителот го образложува со приложени решенија на Основниот суд Охрид и Апелациониот суд Битола од кои според него произлегува дека судските совети на Апелациониот суд Битола одлучуваат „различно“, односно некои совети одлучуваат во втор степен и донесуваат одлука без правна поука за право на жалба до повисок суд („Врховен суд“) бидејќи со Законот за парничната постапка не е определено, додека некои судски совети одлучуваат во втор степен со импровизирање двостепеност со право на жалба на начин што со писмо го враќаат предметот назад на првостепениот суд со барање, тој да постапува и да одлучува во прв степен. Притоа, во вториот случај, првостепениот суд постапува и одлучува со решение со поука право на жалба до апелациониот (како второстепен суд) кој постапува по жалбата. Во продолжение укажува дека при состојба на примена на член 399 од Законот за парничната постапка, апелациониот суд постапува и одлучува во прв степен и смета дека со утврдувањето на начелен став треба да обезбеди остварување на правото на реална жалба на начин што ќе се овозможи Врховниот суд на Република Северна Македонија да одлучува по жалба изјавена против решение донесено во постапка за повторување кога причината се однесува исклучиво на повисокиот суд. Воедно, подносителот истакнува дека не знае каков е ставот по ова прашање на другите апелациони судови.

Повторувањето на постапката од аспект на граѓанската постапка како правен институт е уредено со одредбите од Оддел 2 од Глава XXV од Законот за парничната постапка („Службен весник на РМ“ бр.79/05, 110/08, 83/09, 116/10 и 124/15).

Притоа, согласно член 399 став 1 од овој закон кога причината за повторување на постапката се однесува исклучително на постапката пред повисокиот суд, судијата поединец, односно претседателот на советот на првостепениот суд по одржаното рочиште за расправање за предлогот за повторување на постапката ќе го достави предметот до тој повисок суд заради донесување одлука.

Воедно, со член 391 од истиот закон е предвидено дека странките можат да изјават ревизија и против решението на второстепениот суд со кое постапката правосилно е завршена во споровите во кои ревизијата би била дозволена против второстепена пресуда.

Со членот 15 од Уставот се гарантира правото на жалба против поединечните правни акти донесени во постапка во прв степен пред суд, управен орган или организација или други институции што вршат јавни овластувања.

Согласно член 35 од Законот за судовите („Службен весник на РМ“ бр. 58/2006, 35/2008, 150/10, 83/18 и 198/18 и „Службен весник на РСМ“ бр.96/19), Врховниот суд на Република Македонија е надлежен да: 1) да решава во втор степен против одлуките на своите совети кога тоа е определено со закон; 2) да решава во трет и последен степен по жалбите против одлуките на апелационите судови; 3) да решава по вонредни правни лекови против правосилните одлуки на судовите и одлуките на своите совети кога тоа е определено со закон; 4) да решава за судир на надлежност меѓу основните судови од подрачјето на различни апелациони судови, судир на надлежност меѓу апелациони судови, судир на надлежност меѓу Управниот суд и друг суд, судир на надлежност меѓу Вишиот управен суд и друг суд и да решава за пренесување на месна надлежност кај овие судови; 5) да одлучува по барање на странките и другите учесници во постапката за повреда на правото на судење во разумен рок, во постапка утврдена со закон пред судовите во Република Македонија во согласност со правилата и принципите утврдени со Европската конвенција за човекови права и основни слободи и тргнувајќи од судската пракса на Европскиот суд за човекови права и 7) да врши други работи определени со закон.

При проверка на судската пракса е констатирано дека за ваква правна состојба се има произнесено и Врховниот суд на Република Северна Македонија кој со решение Рев2.бр.345/2014 од 01.04.2015 година ја отфрлил како недозволена

жалбата на тужителите изјавена против решение на второстепениот суд со која е одбиен како неоснован предлогот за повторување на постапката пред второстепениот суд. Ова со образложение дека жалбата претставува редовен правен лек кој се изјавува против неправосилни одлуки, пресуди и решенија, донесени во прв степен, при што истата може да се изјави само ако за тоа се исполнети определени претпоставки од кои зависи дозволеноста на правниот лек, меѓу кои е и претпоставката законот да предвидел можност против определена одлука да се изјави со закон предвидениот правен лек. Понатаму, наведено е дека ако се има предвид фактот дека во конкретниот случај не станува збор за одлука која ја донел суд кој одлучувал во прв степен во смисла на член 30 став 2 и член 31 став 2 од Законот за судовите, ниту пак дека станува збор за одлука на совет на Апелациониот суд Скопје, донесена во прв степен за која Врховниот суд на Република Македонија би бил надлежен да решава во втор степен, произлегува дека не постои законски основ Врховниот суд на Република Македонија да постапува по предметната жалба.

Поаѓајќи од цитираните одредби, а како Врховниот суд на Република Северна Македонија во донесената погоренаведена одлука изразил став во однос на прашањето за двостепеност на постапката при состојба на повторување на постапката пред второстепениот суд, Општата седница на Врховниот суд на Република Северна Македонија најде дека не произлегува потребата од донесување на начелен став.

Врховен суд на
Република Северна Македонија
Општа седница

Врховниот суд на Република Северна Македонија, на Општата седница одржана на 18.04.2022 година, согласно член 37 став 1, алинеја 1 од Законот за судовите („Службен весник на РМ“ бр. 58/06, 35/08, 150/10, 83/18 и 198/18 и „Службен весник на РСМ“ бр.96/19), член 63 став 1 и 2, член 65 став 1 од Деловникот за работа на Врховниот суд на Република Северна Македонија, одлучувајќи по Барањето за донесување на начелен став, поднесено од Адвокат Кристина Бачовска од Адвокатско друштво Бачовски Синколи Адвокати, го усвои следниот:

ЗАКЛУЧОК

Иницијативата поднесена од Адвокат Кристина Бачовска Синколи од Адвокатско друштво Вачовски Синколи Адвокати, заведена под 03 Су Бр.156/22 од 28.02.2022 година, со предлог Општата седница да утврди начелен став по правното прашање: (1) Дали при примената на институтот времена мерка, за предлози согласно Законот за управните спорови член 29 ставовите 1,2,3, а кои не се однесуваат на одлагање на извршувањето на управен акт од член 29 ставовите 5,6 и 7 од Законот за управните спорови, супсидиерно се применува Законот за парничната постапка, а со тоа и Законот за обезбедување на побарувањата. (2) Дали е дозволен предлогот за определување на (при) времена мерка согласно одредбите од член 29 ставовите 1,2,3 од Законот за управните спорови в.в. со член 31 од Законот за обезбедување на побарувањата пред поведување на судска или управна постапка, или неопходно да постои судска постапка за да може да се донесе (при) времена мерка во управен спор, НЕ СЕ УСВОЈУВА.

Образложение

Врз основа на член 37 став 1 точка 1 од Законот за судовите, од страна на Адвокат Кристина Бачовска Синколи од Адвокатско друштво Вачовски Синколи Адвокати, на 28.02.2022 година до Врховен суд на Република Северна Македонија поднесена е Иницијатива, заведена под 03 Су Бр.156/22 од 28.02.2022 година, со предлог Општата седница да утврди начелен став по правното прашање: (1) Дали при примената на институтот времена мерка, за предлози согласно Законот за управните спорови член 29 ставовите 1,2,3, а кои не се однесуваат на одлагање на извршувањето на управен акт од член 29 ставовите 5,6 и 7 од Законот за управните спорови, супсидиерно се применува Законот за парничната постапка, а со тоа и Законот за обезбедување на побарувањата. (2) Дали е дозволен предлогот за определување на (при) времена мерка согласно одредбите од член 29 ставовите 1,2,3 од Законот за управните спорови в.в. со член 31 од Законот за обезбедување на побарувањата пред поведување на судска или управна постапка, или неопходно да постои судска постапка за да може да се донесе (при) времена мерка во управен

спор.

Во иницијативата е поставена правна ситуација односно дилема што се однесуваат на примената на Законот за управните спорови и Законот за парнична постапка односно Законот за обезбедување на побарувањата, во однос на институтот времена односно привремена мерка.

Подносителот на Барањето наведува дека при примената на институт (при) времена мерка, граѓанските судови го применуваат Законот за обезбедување на побарувањата, на начин што во граѓанска постапка овој институт се користи како средство за обезбедување на побарувањата пред поднесување на граѓанска тужба, додека од страна на Управниот суд при одлучување за времена мерка воопшто не се применуваа Законот за обезбедување на побарувањата, изразувајќи став дека времената мерка не е дозволена кога не е поднесена тужба со која се поведува управен спор, повикувајќи се на член 29 од ЗУС, притоа посочувајќи конкретен предмет односно Решение на Управен суд У-1 756/21 од 20.12.2021 година и Решение на Виш Управен суд на РСМ УЖВМ -1 бр.20/21 од 29.12.2021 година.

Подносителот на Барањето смета дека има неусогласеност при постапувањето на управните и граѓанските судови во примената на институтот (при) времена мерка, сугерирајќи став дека таквото постапување на управните судови продуцираат штета за подносителите на барањата за издавање на привремени мерки, особено кога станува збор за (1) постапка за промена на сопственоста која се води пред Агенцијата за катастар за која сеуште не е донесена одлука, а промената на сопственоста би довела до штета на барателот, и (2) кога станува збор за поведена постапка за денационализација пред надлежен државен орган, а решението сеуште не е донесено, а промената на сопственоста на државното земјиште кое би требало да се врати, во меѓувреме РСМ може да го отуѓи во постапка за приватизација или отуѓување согласно Закон за градежно земјиште и сл.

Во продолжение на Барањето, подносителот го цитира член 29 од ЗУС, на кој се повикуваат Управен и Виш управен суд, според кои, за да се издаде времена мерка потребно е претходно да биде поднесена тужба пред судот, наспроти член 31 од Законот за обезбедување на побарувањата, во кој се наведува дека привремена мерка може да се дозволи пред поведувањето и во текот на постапката.

Подносителот на барањето смета дека Законот за управен спор не ја исклучува примената на Закон за обезбедување на побарувањата, притоа смета дека за (при) времените мерки генерално уредени со член 29 став 1,2 и 3 од ЗУС, супсидиерно треба да се примени ЗПП односно ЗОП, правејќи дистинкција помеѓу (при) времена мерка за одложување на извршување на оспорен управен акт, поднесена согласно одредбите од член 29 став 5,6 и 7 од ЗУС, како посебен вид на времена мерка, за која смета дека се применуваат само одредбите од ЗУС и

времените мерки кои се предвидени во ЗОП, оспорувајќи ја надлежноста на Управниот суд да одлучи по времени мерки, наведувајќи дека во член 3 од ЗУС, каде е утврдена надлежноста за одлучување во управен спор не се наведени (при)времените мерки, и дека во секој случај надлежноста на Управниот суд произлегува од член 31 од ЗОП.

Подносителот смета дека неконзистентноста во примената се состои во тоа што управните судови воопшто не го применуваат ЗОП при одлучувањето за (при)времена мерка, а од друга страна граѓанските судови во постапувањето екстензивно го применуваат ЗОП и носат (при) времени мерки и пред поднесување на тужба.

Согласно член 2 од Законот за управните спорови („Службен весник на РСМ 96 од 17.05.2019 година“), Во управен спор се обезбедува судска заштита на правата и правните интереси на физичките и правните лица, против поединечни управни акти и дејствија на јавните органи во согласност со овој закон. Член 3 од Законот ја определува надлежноста односно предметот на управен спор.

Согласно член 29 (1) Судот може да издаде временна мерка на барање на странката, доколку тоа е потребно за да се избегне сериозна и неотстранлива штета. (2) Судот одлучува за времените мерки со решение. (3) Против решението за временна мерка дозволена е жалба. (4) Тужбата, со барањето за издавање на временна мерка не го спречува извршувањето на актот против кој е поднесена, освен ако со закон не е поинаку уредено. (5) На барање на тужителот, судот ќе го одложи извршувањето на оспорениот акт до донесувањето на правосилна одлука, доколку со извршувањето на актот би му се причинила на тужителот штета која тешко може да се надомести. При одлучувањето, судот мора во согласност со начелото на пропорционалност, да го земе предвид јавниот интерес како и интересот на тужителот и заинтересираните лица. (6) Тужителот поради причините наведени во став (5) на овој член може да бара и донесување на времени мерки за времено регулирање на состојбата во врска со спорниот правен однос, доколку се докаже веројатноста за таквата потреба, особено во постојните правни односи. (7) За донесување на времената мерка од ставот (6) на овој член судот одлучува во совет. (8) Судот одлучува по предметот за донесување на временна мерка во рок од седум дена од приемот на барањето со решение кое треба да биде образложено. Судот може донесувањето на времената мерка да го услови со давање на гаранција за штетата која со нејзиното изрекување би можела да настане за спротивната страна. (9) Против решението од став (8) на овој член, странката може во рок од три дена да поднесе жалба до Вишиот управен суд. Вишиот управен суд одлучува по жалбата во рок не подолг од 15 дена од денот на нејзиниот прием.

Законот за обезбедување на побарувањата, член 20 – 42 ја уредува примената на времената мерка.

Согласно член 30 (1) Во случај кога не е поведена парнична или друга судска

постапка, за одлучување по предлог за обезбедување со привремена мерка и за спроведување на привремена мерка, месно надлежен е судот што би одлучувал во парничната или друга судска постапка. (2) Ако е поведена постапка по предлог за обезбедување со привремена мерка и за спроведување на таа привремена мерка, месно надлежен е судот пред кој е поведена постапка.

Согласно член 31, привремена мерка може да се дозволи пред поведувањето и во текот на судската или управната постапка.

Законот за обезбедување на побарувањата предвидува привремени мерки за обезбедување на парично побарување (член 33) и привремени мерки за обезбедување на непарично побарување (член 35).

Член 34 од ЗОП ги содржи видовите на привремени мерки за обезбедување на парични побарувања.

(1) За обезбедување на парично побарување може да се дозволи секоја мерка со која се постигнува целта на таквото обезбедување, а особено: 1) забрана на должникот да располага со подвижни предмети, како и чување на тие предмети; 2) забрана на должникот да ги отуѓи или оптовари своите недвижности или стварни права кои врз недвижноста се запишани во негова корист, со прибелешка на таа забрана во јавна книга или да ги даде под закуп; 3) забрана на должникот да продава хартии од вредност и удели; 4) забрана на должниковиот должник да му исплати на должникот побарување или да му предаде предмети, како и забрана на должникот да прими предмети, да наплати побарување и да располага со нив и 5) налог на носителот на платен промет на должникот или на трето лице, по налог на должникот, да не дозволи од должниковите сметки исплата на паричниот износ за кој е дозволена привремена мерка. (2) Со привремена мерка не се стекнува заложно право.

Член 36 ги предвидува видовите на привремени мерки за обезбедување на непарично побарување.

За обезбедување на непарично побарување може да се дозволи секоја мерка со која се постигнува целта на таквото обезбедување, а особено: 1) забрана на отуѓување и оптоварување на подвижни предмети кон кои е насочено побарувањето, како и чување на тие предмети; 2) забрана на отуѓување и оптоварување на недвижност кон која е насочено побарувањето, со прибелешка на забраната во јавна книга; 3) забрана на должникот да презема дејствија што можат да му нанесат штета на доверителот, како и забрана да се извршат промени на предметите кон кои е насочено побарувањето; 4) забрана на должниковиот должник на должникот да му ги предаде предметите кон кои е насочено побарувањето и 5) плаќање на надоместок на плата на работникот за време на спор заради незаконитост на одлуката за престанување на работниот однос, ако е тоа неопходно за негова издршка и издршката на лицата кои според законот е должен да ги издржува.

Од содржината на член 29 став (5) и (6) на Законот за управните спорови, произлегуваат два вида на времени мерки и тоа, времени мерки за одлагање на извршувањето на оспорениот акт до донесувањето на правосилна одлука и времени мерки за времено регулирање на состојбата во врска со спорниот правен однос.

Во член 29 став 1, 2, 5,7,8 од Законот, законодавецот ко користи поимот „судот“, додека во став 9 го наведува конкретниот суд кој одлучува против првостепеното решение односно „решението од став 8“, а тоа е Виш управен суд, факти кои наведуваат на заклучок дека времените мерки во управна судска постапка законодавецот ги дал во надлежност на управното судство, кое постапува согласно одредбите од Законот за управните спорови.

Согласно начелото на законитост, судот одлучува во управен спор врз основа на Уставот на Република Македонија, законите и меѓународните договори ратификувани согласно Уставот на Република Македонија, водејќи грижа за конзистентност на своите одлуки, преку што се обезбедува правна сигурност и еднаква примена на законите - член 7 од ЗУС.

Согласно член 14 (Соодветна примена на одредбите од други прописи), (1) За прашања во постапката кои не се уредени со овој закон, соодветно се применуваат одредбите од Законот за парничната постапка.

Од содржината на предметните закони, произлегува дека тие имаат термиолошка разлика во однос на насловот на овој правен институт. Законот за управните спорови овој институт го познава како времена мерка, додека Законот за обезбедување на побарувањата како привремена мерка, факти кои ги нотира и подносителот на барањето. Доколку се анализираат содржински (материјално), се забележува разлика, но во дел и совпаѓање на видовите на времени односно привремени мерки.

Доколку се анализира содржината на член 14 од Законот за управните спорови, јасно произлегува дека супсидиерната примена на другите прописи доаѓа предвид само за прашања во постапката кои не се уредени со овој закон, експлицитно посочувајќи ја примената на ЗПП, но не и на други закони.

Тргнувајќи од оваа одредба, предметната правна ситуацијата иницирана од подносителот на барањето е неспорна, особено поради карактерот на управната постапка и фактот дека времената мерка во оваа постапка е уредена во Законот за управни спорови, и покрај тоа што во Законот за обезбедување на побарувањата - член 31 се наведува дека привремена мерка може да се дозволи пред поведувањето и во текот на судската или управната постапка. Во овој контекст, уште повеќе со оглед на фактот дека во оваа одредба законодавецот оперира со поимите судска и управна постапка, а управната постапка не е судска постапка.

Поставената дилема од страна на подносителот на Барањето, мотивирана од конкретна одлука на Управен и Виш управен суд, која се однесува на разликата

во постапката за поднесување на барање за временна односно привремена мерка, а во однос на потребата од постоење на тужба или не, не претставува неусогласеност при постапувањето на управните и граѓанските судови во примената на институтот (при) временна мерка, од причина што тие се две различни постапки децидно уредени со различни закони, особено поради фактот што во овој случај член 14 од ЗУС не дозволува супсидиерна примена на друг закон, освен ЗПП кој во конкретната ситуација не може да најде примена, бидејќи ова прашање е уредено со Законот за управните спорови.

Од горенаведените причини Општата седница најде дека не произлегува потребата од донесување на начелен став.

Врховен суд на
Република Северна Македонија
Општа седница

Врховниот суд на Република Северна Македонија, на Општата седница одржана на ден 18.04.2022 година, согласно член 37 став 1 алинеја 1 од Законот за судовите (Службен весник на Република Македонија број 58/2006...96/2019) и член 63 став 1 од Деловникот на Врховниот суд на Република Северна Македонија (Службен весник на Република Северна Македонија број 14/2022), одлучувајќи по Барањето за начелен став(мислење),поднесено од Одделот за пензии,права од пензиско инвалидско осигурување, царина,концесии и јавни приватни партнерства како и сродни права на Управниот суд Скопје, го усвои следниот:

ЗАКЛУЧОК

Барањето за начелен став (мислење) 03.Су.бр.138/22 од 21.02.2022 година поднесено од Одделот за пензии,права од пензиско инвалидско осигурување, царина,концесии и јавни приватни партнерства како и сродни права на Управниот суд Скопје, НЕ СЕ УСВОЈУВА.

Образложение

Согласно член 37 став 1 алинеја 1 од Законот за судовите („Сл.весник на РМ“ бр.58/06 ... бр.96/19), Општата седница на Врховниот суд на Република Северна Македонија на ден 18.04.2022 година расправаше по Барањето за начелен став (мислење) поднесено од Одделот за пензии,права од пензиско инвалидско осигурување, царина,концесии и јавни приватни партнерства како и сродни права на Управниот суд Скопје, 03.Су.бр.138/22 од 21.02.2022 година, во однос на прашањето за надлежност на Управниот суд да постапува по споровите против одлуки со кои се раскинуваат концесиските договори.

Во барањето е наведено дека подносителот- наведениот Оддел во Управниот суд се соочува со два различни става завземени од страна на Врховниот суд на Република Северна Македонија и Вишиот управен суд, по однос на постапувањето по тужба против акт со кој се раскинува договор за концесија склучен меѓу Владата на РСМ како концедент и друг субјект како концесионер.

Подносителот образложува дека согласно член 3 став 1 точка 8 од Законот за управните спорови (Службен весник на РСМ бр.96/19), Одделот завземал став дека Управниот суд е надлежен да постапува против акти и дејствија во врска со концесиите до склучување на управните договори односно концесиските договори, а не и кога е во прашање раскин на договор за концесија, па Управниот суд се огласувал за ненадлежен и предметот со сите списи го праќал до надлежен основен граѓански суд. Наведениот став бил потврден од страна на Вишиот управен суд. Во прилог се доставени, решение У6.бр.1053/2020 од 22.06.2020 година на Управниот суд и решение УЖ-2.бр.532/2020 од 08.07.2021 година на Вишиот управен суд.

По истиот предмет, решавајќи по судир на надлежност, предизвикан од Основниот граѓански суд Скопје во смисла на член 21 став 1 од Законот за парничната постапка, Врховниот суд на Република Северна Македонија со решение Р.бр.81/2021 од 03.11.2021 година, го определил Управниот суд да постапува како стварно надлежен суд по тужбата за поништување на одлуката на Владата на Република Северна Македонија за едностран раскин на Договорот за концесија, предмет на спорот.

Подносителот наоѓа дека поради изразените ставови на Вишиот управен суд и

Врховниот суд на Република Северна Македонија, во однос на наведеното прашање има итна потреба од утврдување на начелен став заради обезбедување на единство во примената на законите и правилна примена на принципот на правна сигурност од страна на судовите.

Општата седница на Врховниот суд на Република Северна Македонија постапувајќи по наведеното барање, донесе Заклучок со кој утврди дека не произлегува потреба да се донесе начелен став (мислење), бидејќи нема невоедначена примена на законот.

Имено, согласно член 21 став 1 од Законот за парничната постапка (Службен весник на Република Македонија број 79/2005...124/2015), ако судот на кој му е отстапен предметот како на надлежен смета дека е надлежен судот што му го отстапил предметот или некој друг суд, ќе му го достави предметот на судот кој треба да го реши овој судир на надлежноста, освен ако најде дека предметот му е отстапен поради очигледна грешка, а требало да му биде отстапен на некој друг суд, во кој случај предметот ќе му го отстапи на тој друг суд и за тоа ќе го извести судот кој му го отстапил предметот. Според ставот 3 од истиот член, одлуката на повисокиот суд за стварната ненадлежност на првостепениот суд го обврзува секој суд на кого подоцна истиот предмет ќе му биде отстапен, ако повисокиот суд е надлежен за решавање за судирот на надлежноста меѓу тие судови.

Согласно член 22 од истиот закон, судирот на надлежноста меѓу судовите го решава заеднички непосредно повисокиот суд.

Според член 23 став 3 од истиот закон, против решението со кое се одлучува за судирот на надлежноста не е дозволена жалба.

Поаѓајќи од цитираните одредби, а како Врховниот суд на Република Северна Македонија во донесената погоре наведена одлука, по предизвиканиот судир на стварна надлежност помеѓу Управниот суд и Основниот граѓански суд

Скопје, изразил став во однос на прашањето за надлежноста за постапување по ваков вид на предмети, Општата седница на Врховниот суд на Република Северна Македонија одлучи како во изреката на донесениот Заклучок.

Врховен суд на
Република Северна Македонија
Општа седница